

ורדה גינוסר: חנוישה שירים

באישונים כחולים אני ניבטת

באישונים כחולים אני ניבטת
שפתיים רגועות, עכשיו אני זוכרת
בשובל שמלתי אחויות, ידיים קטנות,
רגלי בפתח הארץ, ובני אחרי,
משתרגים באדמתה.
כמה דמתה אותה שעה לחלומות,
ירק הגן, גפנו ותאנתו, חיטתו
כל תהילתו העשויה לבוא, לריבוא
פני הגובטים בך.

ועכשיו תחת עץ-הזית האפל,
בגאות הפאב, בשפל הקול, מתקפל
העצב. הופך עלי הגן את פניו,
במזראותיו יורד עלי בחיתתו,
תואניתו בחוך גפנו ניגרת,
זיתיו ורימוניו עשני-צמרת,
השעורה נשדפת, כל תחילתו
שהיתה צפויה לטוב, באדמה
רועדת הצויה, בנחלים מתבהלים.

פלגי זיעה, בעומק כף-היד,
ישן הבן הרך, אחד שלי על כר
אחד שלך בקו הקר,
אחד שלי ברחם מצולה, אחד
שלך בבונקר מצולע עזפרת
מתעופפת, כל הלילה עשנה הארץ,
על-פני הישנים מפרץ השנים עולה
השחר מחדש, מותח ברקיע את רדידי
הדבש והחלב.

שלושה שירים לאחותי

בקצה הבקעה אחותי,
 חומה, שוגה בשושנים,
 אילמות ולבנות שוקדות
 על שתיקתה, שורגות
 כמעשה השושנים.

דממות עולות ומטפסות
 ארוכות. ירוקות הפנים
 העלו ניקודים, במדבר היבש
 אחותי, תבקש לה
 פתרונים.

בקצה בקעה פגיונה
 אחותי מעיזה את לבה,
 בהפסקות-האש, בין המטחים
 להאמין, שתאמין כי
 טובים עליה הימים.

שוגה בשושנים, שוגה
 בחלומות שהם הנדבכים
 לבדידותה, מתפוררת
 בדמעות להאמין, שתאמין
 גם עוד ימים רבים.

עוד ביכולת כוחותינו
 בקיבולת צערנו, קורותינו
 גבורותינו מתהפכות כחרב
 פיפיות, מכאן ומכאן, חותכות
 עובדות, שריטות עמוקות-דרך.

ובשר הגוף הצרוב, שואף
 לפרוח לפרוח, לפקוח עיניו
 בפס הצל הדק, שואב כוח,
 מאמינות ידיו לצמוח בין טרשים
 בקצה בקעה, בשדה מוקשים.

מקום שאחותי בוקעה בצעקה
 משמים, בשחור ולבן, אפס
 הקול לקדות, שושנים רועדות
 בלבן ושחור, על קצות חלומות
 עד קצות לבך, גן פתוח, אחותי
 כלה ונעלמה
 בארץ מכאובה.

דיווחים

המהומות בארצות הנוראות
 דרכים אצות להן
 במהירות הקול,
 ומשתייר הנוף שקוי ומכושף
 מכל הנאסף עליו בפוכבים.
 השמיים על ראשו רוכבים.
 ומשתמר הסוף, נכסף לבוא
 אל תוך כל הראשית
 בתוקף ערבוחו,
 כי אלה רק חיים.

את פרי בטני עטיתי רחמים,
 שלום ליוצא וברוך לבא.
 נטיתי לו את כל הניהומים,
 המגיע לימים ימצא את

והתומים כל המוצאות אותנו,
שהיינו אבנים טובות, טובעות
ומתגלגלות, בגלקסיאות
השקופות.

אל פרי בטני עליתי ברהבים :
חוף מבטחים במטווחי רגלי הפואבים,
חיץ דק עשיתי מקול האש והרובים,
בוא ואתן לך את קיץ שורף,
טורף את החושים האוהבים, ואת
אביב, שעמי מכמיר געגועים,
וכל ההורף הצח והסתיו הנפתח
בשפה של סתרים, פה מעבר לנפגעים.

פה מעבר לנפתעים לראות, בין הקורות
אותנו, נפתחים בשבר, לפרץ הבאות.
נזי בנוי מכותת, מתפרק לפרודותיו,
אביך החום פשט על הכפרים האחרונים,
הרים גבוהים נוגעים בפלוגותיו,
ולא שקט בארץ הוי אחות, והוי אשה.
הוי אמי, אני על בני מפל הנעשה,
ואת עלי, בקשי באלוהים, חיים.
ואת עלי, בקשי באלוהים, חיים.

בין הקורות

ומדלת הארץ שלפליטה נותרה
 לאדמה, השאיר נבזראדן, אדון
 ההוא נבזה ורֵב־טְכָחִים, אֵלֶּה
 אנשים, לכורמים וליוגבים,
 ואלה לא חדלו, תירוש אדום
 באשפלות הפאבים, בוצרים את
 ניחומם, דורכים את היגון
 ברגליים יחפות בכל חומן ומאודן.

אבות אבי, ידידי, שאהבתי
 מן המרחקים, עפר בין אצבעות
 גדולות, ונצורות היו כל הקורות,
 בין סבך שיחים עולה על אצבעי
 אותו עפר, מתוק לגעת,
 איש לתולדותיו הרחוקות חותם,
 מביט בי, אם מפרם יריחו עולה
 אלי אבי בניחווחו, הגת והשמנים

מבט בין הזמנים, אמי בשער
 אין עליו בריחו, בין חצרים
 פתוחים, סביבות ירושלים בנו
 אותם המשוררים לעמוד להם ולשורר.
 ובשבים האחרונים מאתיים גם המשוררות,
 התאמין, כי תמצא בהן לילדותי,
 אָמִי יד ימיני,
 העתיקה בי כל.

הרם אור

אור הרם עלינו, אור.
 ראם בסבלותם, עם
 הארץ עם הארץ, ועם
 השמיים עם השמיים,
 ועם המים עלו להם,
 ואף ירדו, בציפרי פלדה
 חסינות־האש, ולא הפחד.

גם גע, ודע עד מה
 מרעה המצוקה
 עולה אטית כחלודה.
 ומכאן אני מבקשת –
 עשה אותי מאוישת
 כהלכה, וגם כאגדה.
 ככל שאני להאמין נכספת.

בנה לי ערי מצודה,
 לצודה נפשי בה.
 אבני־גזית, אבני־ברית,
 אבות, אמות ביציקות
 תשתית, לא יזועו הסיפים
 ככל שאני מגויסת להמתין,
 אין עמי מלחמה, יש אתי דור.

יש אתי מתקמים של אור,
 תן לי לעבור את המצור,
 עור קרב בעור, האנשים
 חפים, העוונות קשים,
 נקם נסב על עקביו,
 בכאב שאין לו מעצור,
 יצוקות דמעות.